

Správný

bajky

Autor: Lucka Přenosilová

Ilustrace: Eliška Vrzalová

Vytvořeno na základě zápisů z veřejné správy

*Věnujeme paní profesorce Jarmile Chalupové,
bez které bychom tuto knihu nikdy nedaly dohromady.*

Obsah

Jak se staví sen	9
Vrať se do hrobu!	13
Rychlý jako šnek	16
Sova poučuje	19
Úlovek	22
Kterak ježek vystřízlivěl	27
Bonus na závěr	30

Jak se staví sen

I.

„To je zase den,“ povzdechl si oslík.

Smutně se zadíval na svůj skromný domeček, tvořený několika trámy, které držely pospolu snad jen silou vůle.

To jest – do dnešního dne.

Oslík melancholicky prošel mezi dvaceti trámy, které nyní ležely na zemi bez ladu a skladu.

Zadíval se na oblohu. Krásně svítilo slunce.

„To stejně dlouho nevydrží,“ pronesl pesimisticky oslík.

Ozvalo se zašustění křídel a kolem proletěla sova.

„Co tak smutně, oslíku?“ podivila se.

„Zase ti spadl domek?“ pokračovala, když si všimla trámů na zemi. „Vždyť jsme ti s králíkem několikrát říkali, že by bylo lepší, kdyby sis postavil pořádný domek, jako mám já, tygr nebo klokan.“

Navíc,“ pokračovala, když viděla, jak se oslík ošil, „v rádiu říkali, že v nejbližší době přijde prudký vítr.“

„V rádiu nemají pořádně ponětí, jestli bude zítra svítit slunce, pršet nebo sněžit,“ odvětil oslík, který měl sklony pochybovat o všech a o všem.

„Každopádně,“ nenechala se sova vyvést z míry, „ty prudké větry dřív nebo později přijdou a to ta tvoje chatrč nevydrží. Měl by sis postavit pořádný dům.“

Oslík se užuž chystal říct, že mu chatrný domek z trámů připadá právě tak dobrý, jako cokoli jiného, ale vtom se zdálky ozvalo hlasité halekání.

„Tygr!“ zděsil se oslík.

Měl ještě v živé paměti, jak mu tygr posledně udělal z domečku kůlničku na dříví.

„Dobře,“ souhlasil tedy rychle, „postavím si dům. A co mám vlastně dělat?“

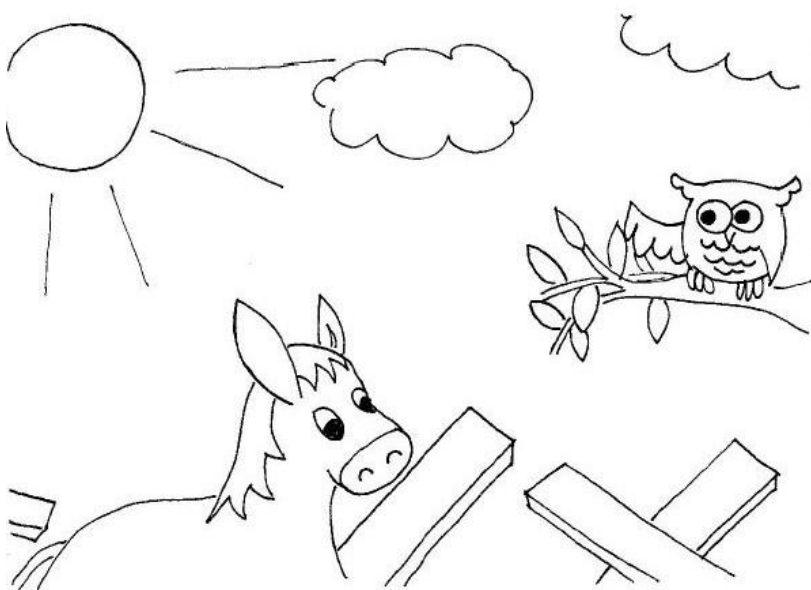
„No,“ zamyslela se moudrá sova, „nejdřív potřebuješ pozemek. Ten už máš. Jenom by to chtělo výpis z katastru nemovitostí. A možná i kupní smlouvu.“

„Tu mám,“ vyloudil oslík něco jako úsměv. „Ale nevím kde,“ zarazil se. „Měl jsem ji uloženou v domečku.“

Ale to už sova vyletěla na nejbližší strom, vzala papír, který byl nabodnutý na větvi, a slétla dolů.

„To vypadá jako ta kupní smlouva,“ zaradoval se oslík. Ale žádný kanýstr nemám.“

„Katastr,“ opravila ho sova. „To si musíš zajít na katastr nemovitostí a tam ti dají výpis. A pak si zažádej o stavební povolení,“ dodala.

II.

Za několik týdnů se u sovy objevil oslík a hlásil, že už o povolení zažádal.

„Ale přišlo mi tady nějaké oznámení, že to poslali někam jinam,“ vysvětloval zmateně.

Sova si oznámení vzala a pečlivě si ho přečetla.

„No, když jsi to poslal na úřad práce, tak se nemůžeš divit,“ poznamenala. „Úřad práce tyhle věci neřeší. Tak to poslali na stavební úřad.“

„Ono je těch úřadů víc?“ podivil se oslík.

„Samozřejmě! Úřad práce, finanční úřad, stavební úřad, úřad... no, prostě je jich spousta,“ rázně zakryla sova skutečnost, že úřadů zas až tolik nezná. „Každopádně není jedno, kam to pošleš.“

III.

Lvice právě dopsala správní rozhodnutí ohledně povolení změny jména a přenesla svou pozornost na novou přidělenou žádost.

Když si přečetla, že oslík chce stavět dům, zaradovala se. Konečně ji starosta králík přestane otravovat s tím, aby oslíkovi nějak *nařídila*, aby si místo té chatrče postavil něco pořádného.

Nemůže přece nikomu *nařizovat*, v jakém druhu obydlí má bydlet!

Vzápětí se ale zamračila.

Vzpomněla si, že v nedalekém okolí oslíkova pozemku je stavební uzávěra.

Už kvůli tomu musela dvěma zmateným zvířátkům vysvětlovat, že tam teď prostě stavět nelze, a uklidňovala rozzlobeného medvěda, že to rozhodně není namířené na

něj, protože jde o opatření obecné povahy a radě obce, která stavební uzávěru vyhlásila, je úplně jedno, jestli tam bude chtít stavět medvěd, ona sama nebo ředitel zeměkoule.

Nezdálo se sice, že by medvěda definice opatření obecné povahy uklidnila – ale co se dá dělat.

Ted' se Ivce musela zabývat oslíkovým pozemkem.

Zjistila, že na oslíkův pozemek stavební uzávěra nesahá – skvělé! Listiny se zdály být také v pořádku.

Vtom jí ale vletěla do kanceláře kolegyně panda, že je u ní v kanceláři nazlobený starosta králík (který sice překypoval energií a nápady, ale v právu se vůbec nevyznal), a tak Ivce musela jít využít veškeré své diplomatické umění a přátelsky, leč asertivně vymluvit energickému králíkovi další z jeho nápadů na vylepšení obce, které byly naprosto mimo realitu.

Na vyřízení oslíkovy žádosti měla koneckonců třicet dnů.

A vzhledem k tomu, že ani sousedé, ani dotčený orgán - orgán životního prostředí, neměli námitek, mohla rozhodnout jen jediným způsobem.

IV.

Po třiceti dnech přišlo oslíkovi správní rozhodnutí.

Oslík se v té spoustě paragrafů nemohl vyznat; nahlížel na podivný papír ze všech stran, až sám vypadal trochu jako paragraf.

Naštěstí ho opět zachránila sova.

Přemoudřele oslíkovi vysvětlila, že paragrafy značí, podle jaké části zákona se rozhodlo.

To ovšem oslíka nezajímalo.

„A jak rozhodli?“ dožadoval se toho jediného podstatného.

„Kladně,“ odvětila sova, „což znamená, že stavět můžeš. Ale ty paragrafy jsou velmi podstatné. Kdyby totiž byly špatně, tak můžeš vyvolat přezkumné řízení a...“

Oslík ji přestal poslouchat ve chvíli, kdy zjistil, že stavět může, a dobrovolně zůstal v blažené nevědomosti o důležitosti přezkumného řízení.

„To je skvělé! Tak já hned zítra začnu stavět,“ rozhodl se.

„To nemůžeš,“ namítla s ledovým klidem sova, „protože to rozhodnutí ještě nenabylo právní moci.“

„A kdy nabude právní moci?“ otázal se zklamaně oslík.

„Za patnáct dnů, během kterých se ty nebo někdo jiný může odvolat k orgánu vyšší instance, což je krajský úřad...“

„Tak já se odvolám, že chci stavět hned,“ skočil jí do řeči oslík.

Sova si pomyslela cosi o tom, že už chápe, proč se říká „tvrdohlavý jako osel“ a nevzrušeně pokračovala:

„Nemůžeš se přece odvolat proto, že se ti nelíbí, že nemůžeš stavět okamžitě po tom, co ti přišlo správním rozhodnutím. Právo nelze uspěchat. Odvolat se můžeš, pokud se ti nelíbí, jak rozhodli.

Takže jestli se ti nelíbí, že můžeš stavět, tak se klidně odvolej, ale v tom případě nechápu, proč jsi tu žádost vůbec podával.

Každopádně, pokud by ses odvolal, tak má krajský úřad tři možnosti, a sice buď původní rozhodnutí potvrdit, nebo...”

Oslík pochopil, že musí patnáct dnů prostě vydržet, rozběhl se povědět šťastnou novinu kamarádům a nechal sovu, aby spokojeně vysvětlovala trávě, stromům a kamenům, jak může krajský úřad rozhodnutí měnit a vracet.

Naštěstí se během patnácti dnů nikdo neodvolal, a tak si nedočkavý oslík konečně postavil pořádný dům.

Vrať se do hrobu!

Byl krásný podzimní den. Ze stromů už padaly kaštiny, ale slunce stále neochvějně svítilo.

Tygr se rozhodl, že si vyjde na procházku, navštíví své zesnulé příbuzné tygry a položí jim na hrob svíčku a nějakou květinu.

Vydal se tedy na cestu. Poskakoval po lesní pěšině a do toho sbíral kaštiny.

Napadlo ho, že z nich udělá věnec a položí ho na hrob pratetě Pruhované.

A protože byl tygr zručný, dokázal zhotovit cosi, co vzdáleně připomínalo věnec, aniž by se přitom zastavil.

Když už tygr putoval hodnou chvíli, potkal svého kamaráda klokana, který si vyjel na kole.

„Ahoj tygře, kam jdeš?“ otázal se malý klokan.

„Jdu dát kytku na hrob tygrům! Prateta Pruhovaná bude mít brzy výročí,“ vysvětlil tygr.

„Nevěděl jsem, že jsi měl pratetu,“ podivil se klokan. „A neříkal jsi, že tygři jsou nesmrtelní?“

„Říkal,“ souhlasil tygr. „Jestli chceš, můžeš jít se mnou,“ nabídl klokanovi a honem odvedl řeč od nesmrtelnosti tygrů na oslůvkův nový dům.

A tak tygr s klokanem pokračovali dál. Když už skákali hodnou chvíli, potkali medvěda, který si s sebou nesl hrnec medu.

„Ahoj tygře a klokane, kam jdete?“ ptal se medvěd.

„Jdeme se podívat na hřbitov,“ odpověděl tygr. „Chceš jít s námi?“

Medvěd řekl, že se rád přidá. A tak tygr, klokan a medvěd pokračovali dál. Po nějaké době konečně dorazili na hřbitov, který o sobě hrdě hlásal, že je veřejným pohřebištem.

Rozhodně by se nedalo říct, že by vstoupili nepozorovaně. Tygr se na hřbitov přímo vrátil a za hlasitého halekání poskakoval kolem, zatímco klokan si trénoval osmičky na kole. Daleko za nimi se šoural medvěd, který za sebou nevědomky nechával lepkavou stopu medu.

„Tak kde máš tu tetu, tygře?“ rozjásaně na kamaráda zavolal klokan.

„Někde tamhle,“ zahalekal tygr a vysokými skoky zamířil tím směrem. Klokan ho rychle následoval a zručně na kole kličkoval mezi hroby, aby tygra neztratil. Věrný medvěd s děravým hrncem se je snažil dohnat.

Tygr překypoval dobrou náladou. Skákal stále výš a výš; snad měl dojem, že z ptačí perspektivy pratetu Pruhovanou najde snáz.

„Možná jsem ji našel,“ zavolal odněkud zdálky klokan.

„Cožééé?“ zaječel tygr.

„Našel jsem ji,“ zavolal klokan hlasitěji.

Vzápětí se ozvalo vyjeknutí a tupá rána.

„Tygře?“ volal klokan. Kamarád se však neozýval.

„Tygr někam zmizel. Musíme ho najít,“ oznámil klokan medvědovi.

„A jak ho asi chceš hledat?“ podivil se medvěd.

Najednou se objevila sova.

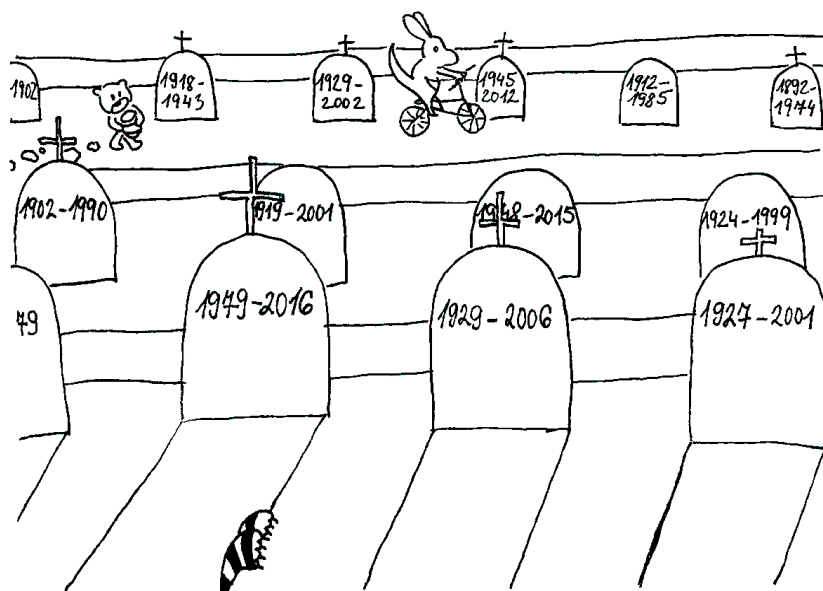
„Hledáte tygra?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ odpověděl hlasitě klokan.

„Buď potichu,“ okřikla ho sova. „Tygr je, jak se říká, pod drnem.“

„Tygři jsou přece nesmrtelní,“ namítl klokan.

„To asi ano,“ usoudila sova sarkasticky. „Jak jinak lze vysvětlit, že se válí v prázdném hrobě a nadává?“

Klokan s medvědem následovali sovu k tygrovi. Nad „tygrovým“ hrobem už stál cholerický jezevec, správce pohřebiště, a rozzuřeně dupal.

„TYGŘE, uvědomuješ si, že jsi několikrát porušil řád zdejšího veřejného pohřebiště?“

„Cože?“ podivil se tygr.

„Řád pohřebiště – pravidla, podle kterých se tady musíš chovat. A nejenže se tu chováš hlučně a skáčeš, kde se ti zlíbí, ale dokonce jsi tu spadl do hrobu! A – KLOKANE, to ty jsi tu vyjezdil ty rýhy mezi hroby?“

„No, já se snažil tygra dohnat. Ale už budu jezdit jenom po pěšinkách,“ slíbil klokan.

„To tedy nebudeš! Je zakázáno tu jezdit na kole.“

„Aha,“ posmutněl klokan. „Tak já příště přijedu na koloběžce,“ rozjasnil se.

Do toho se přidala sova: „Mimochodem, vážení, řád pohřebišť je takzvaný provozní předpis, což je interní, jednostranný a abstraktní akt. A je možné, že jste tu spáchali přestupek proti veřejnému pořádku, což lze snadno ověřit v zákoně číslo 200/1990 Sb., o přestupcích. Přestupky spadají spolu se správními delikty do správního práva trestního neboli deliktního, a také máme správní právo procesní, hmotné a organizační -“

Chudák jezevec neměl daleko k infarktu. A to nejhorší mělo teprve přijít.

„MEDVĚDE!“, zařval hlasitě. „Ty jsi znečistil veřejné prostranství medem!“

„Můj hrnec,“ zděsil se medvěd.

„Ale jéž,“ oslovil ho familiérně tygr, který se zatím dokázal z nedobrovolného vězení dostat, „tady se přece nesmí rvát.“

Vypadalo to, že jezevec pukne vzteky. Korunu tomu nasadil klokan, který zvolal „vrať se do hrobu, tygře,“ a začal se zplna hrdla smát.

„VÝBORNĚ,“ zařval jezevec, „takže tu, jak sova správně podotkla, máme přestupky proti veřejnému pořádku; vzbuzení veřejného pohoršení – a zajímalo by mě, jestli by se to tygrovo řádění nedalo kvalifikovat jako hanobení hrobu, což je trestný čin výtržnictví, a také znečištění veřejně prospěšného zařízení,“ nevraživě zamžoural na medvěda.

Medvěd se polekal. Pokusil se situaci vyřešit, jak nejlépe dovedl.

„Počkej, jezevče, nevztekej se. Tady máš med a můžeš si ho nechat,“ nabídl mu.

„Takže k tomu přidáme ještě pokus o úplatek,“ zaburácel triumfálně jezevec.

Tygr se svérázným způsobem pokusil situaci vyřešit. Upustil na zem věnec z kaštanů, které se rozkutálely po zemi. „Jéž, ty máš přece kaštany rád,“ poznamenal přátelsky. Nadechl se, aby pokračoval, ale klokan mu naštěstí dupl na nohu.

„Vzhledem k tomu, že jste tu mimo znečištění veřejného prostranství nic fyzicky nepoškodili, vyřešíme to domluvou,“ pronesl důstojně jezevec. „Ale uklidíte si ten med a nic dalšího už tu PROBOHA NEPROVEDETE!“

„Jasný, jéž,“ podotkl vděčně tygr.

Jezevec se důležitě nafoukl, posbíral si kaštany a vrátil se do své kanceláře.

Kamarádi pak strávili několik hodin uklízením veřejně prospěšného zařízení. Tygr s klokanem se pak vrátili k hrobu pratety Pruhované a zdrcený medvěd s děravým hrncem odvezl klokanovo kolo domů.

Všichni se už z nejlepších sil snažili dbát na to, aby řád pohřebišť neporušili.

A tak tygr s klokanem tiše a obřadně položili na hrob pratety Pruhované zapálenou svíčku na dort, kterou tygr našel doma v kuchyni.

Rychlý jako šnek

I.

Šnek měl toho dne naspěch. Rozhodl se totiž vyřídit si na úřadě SPZ na přání a obával se, že pokud nevyvine nejvyšší rychlost, jakou dokáže vyvinout (10 metrů za hodinu), někoho dozajista napadne mu jeho značku HLEM1ZD vyfouknout přímo před tykadly.

Za půl hodiny se úspěšně doplazel ke své motorce a za dalších deset minut už na ní spokojeně seděl. Důležitě stroj nastartoval a rozjel se rychlostí, o které by se ostatním šnekům ani nesnilo.

Šnek tedy mířil zahradou na silnici závratnou rychlostí 25 km/h. Na silnici raději trochu zrychlil, aby nebrzdil případný provoz. Projel zatáčkou – a koho neuviděl!

Před ním jel na motorce Pižla, jediný další šnek, který v celém širém okolí vlastnil motorové vozidlo. To se ví, že se šnek patřičně vyděsil.

A když Pižla odbočil směrem k centru, šnek začal panikařit.

„Určitě jede na úřad vyřídit si značku! Ale to se mu nepovede; jediný HLEM1ZD, který kdy bude jezdit po silnicích, jsem já,“ umínil si šnek a podstatně zrychlil.

Vtom ho napadlo, že si může cestu zkrátit přes pole. A protože byl šnek hlemýžď činu, okamžitě nápad zrealizoval.

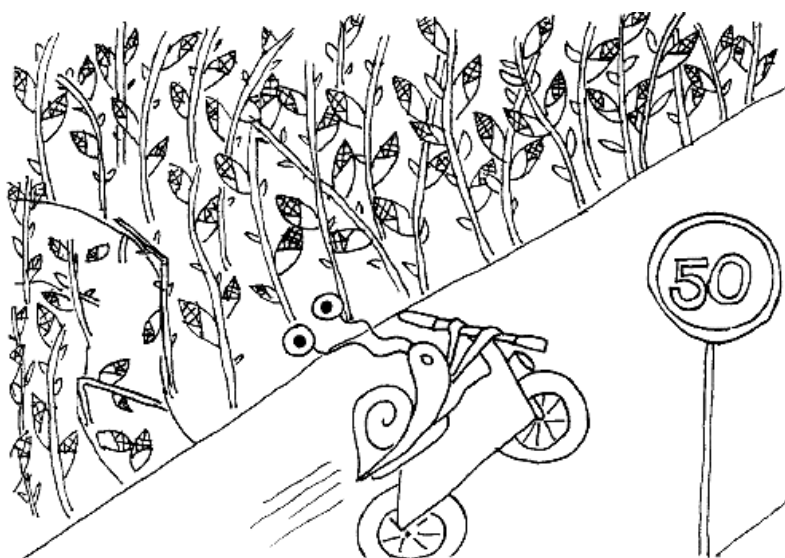
Projel přes pole a do obce se vřítíl šedesátkou.

Upozornění na radar nezaregistroval.

II.

Zavalitý policista pan Prasátko si spokojeně hověl v autě a konzumoval sendvič se salámem. Najednou se ozvalo hlasité vrčení a kolem se prořítla motorka.

Tykadla vlající ve vzduchu nenechala policistu na pochybách o identitě řidiče.

„Proboha, co ten šnek blbne,“ zabručel. „Jestli jede zrovna šnek takhle rychle, tak nejspíš na pokuty nemá čas.“

Otočil se a uviděl, jak šnek suverénně prosvítl křižovatkou na červenou. Nebyla sice frekventovaná, a tak se nic nestalo, ale policistu to popudilo.

„Tak tohle jsi přehnal,“ utrousil pod vousy. „Jen počkej, já ti ukážu.“

Pan Prasátko rozjel svůj letitý policejní automobil, zapnul maják a jal se stíhat šneka.

III.

Šnek nebyl zvyklý jezdit takovou rychlostí, takže nějaký semafor nebo radar vůbec nezaznamenal, ani si neuvědomoval, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, ale zvuk majáku a především červený nápis *STOP* jej pořádně vyděsil.

„Proboha, vždyť já nemám helmu,“ vyděsil se šnek. „Pan Prasátko mě určitě bude chtít pokutovat a na to teď nemám čas,“ zpanikařil a zrychlil ještě víc.

„Tak ujet bys mi chtěl, jo?“ rozlítil se pan Prasátko a šlápl na plyn.

Šnek jen vytřeštil své už tak dost vytřeštěné oči a zabočil směrem k úřadu.

Ozvalo se skřípění brzd a šnek taktak zastavil přímo přede dveřmi úřadu. Rychle se plazil dovnitř, ale pan Prasátko ho zadržel.

„Tak, pane řidiči,“ pronesl pan Prasátko úředním tónem, ale dál se nedostal.

„Kdybych slíbil, že si tu helmu příště vezmu, šlo by to vyřešit domluvou?“ ptal se šnek.

„No vidíte, ani helmu nemáte! Takže jste překročil rychlost, nezastavil na červenou, neuposlechl výzvu k zastavení a ještě ke všemu jste, jak jste správně upozornil, neměl přilbu,“ shrnul policista.

Ještě šnekovi zkontroloval doklady a dal mu dýchnout. Šnek naštěstí opilý nebyl a doklady měl v pořádku.

Na kapotu policejního auta se snesla sova a jako vždy nemohla vynechat příležitost ostatní poučit: „Šneku, porušil jsi zákon o silničním provozu, což je zákon č. 361/2000 Sb., a ponesesh si následky svého protiprávního jednání. To znamená, že máš odpovědnost, konkrétně správněprávní odpovědnost, což je odpovědnost za to, že jsi porušil normy správního práva. Stejně by to bylo, kdybys například rušil noční klid nebo padělal lékařský posudek,“ recitovala sova.

„A rušení nočního klidu je jako v silničním zákoně, jo?“ otázal se pan Prasátko sarkasticky.

„Samozřejmě, že není,“ odvětila sova uraženě. „Jednotlivé delikty nejsou centrálně kodifikovány.“

„Cože?“ podivil se policista.

„Nejsou všechny napsány v jednom zákoně,“ vysvětlila sova. Přísně se na policistu zadívala.

„Poslyšte, mladíku, zdá se mi, že vykazujete trestuhodnou neznalost teorie veřejné správy,“ podotkla.

Zatímco sova peskovala rozpačitého pana Prasátka, před úřadem zastavil Pižla a pomalu si to šinul k úřadu. Šnek ho dohonil a začal lamentovat.

„Teď jsem tady spáchal asi pět přestupků, mám za to nějakou centrální kódovanou právněsprávní zodpovědnost a budu platit pokutu! Prosím, nemohl bys mi toho hlemýždě nechat?“

Pižla chvíli na šneka nechápavě zíral. „Jakýho hlemýždě?“ zeptal se nakonec.

Šnek mu osvětlil svůj plán nechat si vytvořit značku HLEM1ZD.

Pižla lhostejně pokrčil rameny.

„To si klidně udělej,“ prohlásil.

„Copak ty si sem nejedeš vyřídit značku na přání?“ zůstal šnek stát v naprostém úžasu.

„Jedu,“ potvrdil Pižla, „ale já chci značku P1ZL1K2, takže toho hlemýždě si spánembohem nech.“

Zoufalý šnek měl sto chutí schovat se do ulity. „Tak kvůli tomuhle jsem se takhle znemožnil? Kvůli nějakému Pižlíkovi?“ odfrkl s opovržením.

Šnek sice mohl litovat spáchaných skutků, ale nemohl změnit skutečnost.

Vše se projednávalo ve společném řízení. Šnek přišel o několik bodů a zaplatil tučnou pokutu.

Mohlo ho ale těšit, že se z něj stal jediný HLEM1ZD v celé zemi.

Sova poučuje

„Tak co, jak to dopadlo?“

Tygr se dychtivě naklonil ke klokanovi, který právě rozlepil obálku. Oslovený zmateně vraštil obočí.

„K tomu jsem se ještě nedostal,“ prohlásil. „Zatím tady vidím něco o nějakém paragrafu a zákoně.“

„Paragraf a zákon tam samozřejmě budou,“ poučila ho sova. „To, co jsi dostal, je rozhodnutí o přijetí na střední školu a...“

„To přece vím,“ skočil jí do řeči klokan.

„... a rozhodnutí o přijetí na střední školu je správní rozhodnutí,“ nenechala se sova rozhodit. „Správní rozhodnutí je individuální správní akt a individuální správní akt je forma správní činnosti, která zní konkrétní osobě v konkrétní věci, třeba tobě ohledně přijetí na konkrétní střední školu. Z toho důvodu je to externí, jednostranný a konkrétní akt veřejné správy.“

„To sice nevysvětluje ty paragrafy, ale budiž,“ řekl klokan a dál studoval správní rozhodnutí.

„Kdybys mě laskavě nechal domluvit, dozvěděl by ses, že správní činnosti mohou být vydávány pouze na základě zákona a v jeho mezích,“ odvětila uraženě sova. „A správní rozhodnutí musí být obsahově a formálně správně. A pokud jsi to pořád nepochopil, tak věz, že pokud by ten paragraf nebo zákon byl špatně, do roka ode dne nabytí právní moci správního rozhodnutí by mohlo být zahájeno přezkumné řízení, což je mimořádný opravný prostředek. A teď si najdi ten výrok.“

„Cože mám najít?“

„Výrok. To je jedna ze tří náležitostí správního rozhodnutí. Je to srozumitelné rozhodnutí na základě právního předpisu.“

Klokan už se vzdal pokusů pochopit sovin výklad a četl dál. Náhle se zachmuřil. „Píše se tady, že nejsem přijat,“ řekl smutně.

„Tak asi studovat nebudeš a budeš pracovat ve fabrice,“ konstatoval tygr.

Klokan vypadal jako hromádka neštěstí.

„Neplácej nesmysly, tygře,“ okřikla ho sova. „Jaké je odůvodnění?“

„Odůvodnění?“

„Druhá náležitost správního rozhodnutí, kde jsou důvody, důkazní prostředky a úvahy, kterými se řídili ve výrokové části,“ ochotně vysvětlovala sova.

„Jaký důkazní prostředky? Nejsem přece žádný zločinec, aby proti mně měl někdo hledat důkazy. A to snad dělá policie, a ne škola?!“ rozhořčil se klokan.

„Důkazním prostředkem může být listina, která může být veřejná – například vysvědčení, nebo soukromá, což je třeba kupní smlouva-“

„Já jsem přece nic nekupoval!“ skočil jí do řeči klokan.

„Jen ti tu uvádím příklady důkazních prostředků!“ načepýřila se sova. „Dále to může být znalecký posudek, ohledání a svědecká výpověď. Vy mladí byste chtěli všechno vědět okamžitě, aniž byste měli celkový přehled-“

„Právě jsem byl odsouzenej k tomu, abych celý život makal ve fabrice, a ty se divíš, že jsem naštvanej?“ otázal se podrážděně klokan.

„Tak jak je to s tím odůvodněním? Nepřijali tě proto, že jsi nesplnil podmínky k přijetí, nebo jsi je sice splnil, ale byl jsi horší, než poslední uchazeč, kterého škola ještě přijala?“ pokusila se sova položit otázku tak, aby ji klokan pochopil.

„No, myslím, že to druhé,“ řekl klokan. „Ale to je stejně jedno.“

Sova nahlédla do správního rozhodnutí a pokývala hlavou. „Není to jedno,“ prohlásila a vítězně pokračovala. „A teď se dostáváme ke třetí náležitosti správního rozhodnutí -k poučení!“

Klokan a tygr zaúpěli.

„Sova umí poučovat skvěle, to teda jo,“ zašeptal klokanovi tygr.

„A poučení,“ zpražila sova tygra káravým pohledem, „je upozornění na případnou možnost využití opravných prostředků.“

„Jasně,“ vyhrkl klokan, kterému nebylo jasné vůbec nic.

Sova to okamžitě prokoukla a rozhodla se oběma posluchačům úplně zamotat hlavu.

„Opravné prostředky jsou souhrn procesních institutů, které vytvářejí právní režim pro přezkoumání rozhodnutí,“ pečlivě vyslovovala a vychutnávala si zmatené pohledy kamarádů. „Tady se konkrétně jedná o řádné opravné prostředky, respektive odvolání.“

„To už jsem někde slyšel,“ chytl se klokan posledního slova.

„Jistě! Odvolání je procesní institut -“

„Jdi už někam s těma institutama,“ přerušil ji tygr.

Sova si jej nevšímala, narovнала se a důležitě si načechrала peří.

„Jak říkám, je to *procesní institut*, který je dán účastníkovi řízení, což je teď tady klokan,“ dodala milostivě, „k obraně svých práv - ale musí ho realizovat sám.“

„A to znamená co?“ zeptal se klokan.

„To znamená, že je možné, že někteří uchazeči, kteří byli přijati, nakonec zvolí jinou střední školu, a tak tě tam nakonec přijmou,“ vysvětlila sova skromně.

„Kam?“ nechápal klokan.

„Na tu školu přece!“

„Ti uchazeči?“

„Ne! Uchazeči půjdou jinam! Přijme tě samozřejmě ředitel!“

„Jasně,“ zopakoval klokan zmateně.

„Pro odvolání je obecně stanovená lhůta patnácti dnů a odvoláváš se k orgánu vyšší instance, ale to bude samozřejmě napsáno v tom poučení,“ nahlédla sova do dokumentu. „Ne, tady je to jinak. Odvolání musíš podat do tří pracovních dnů – a podává se ke krajskému úřadu prostřednictvím ředitele střední školy. A ten to tam dost možná vyřeší autoremedurou.“

„He?“ podivil se klokan.

„To znamená, že si to tam vyřeší sami,“ řekla lakonicky sova, unavena ustavičným vysvětlováním.

„Takže možná neskončím ve fabrice?“ zajásal klokan.

„Ne,“ potvrdila sova.

„To je super!“

„Jen pro zajímavost, alternativou odvolání je rozklad, který se používá, pokud rozhodoval ústřední orgán státní správy,“ řekla sova.

Klokan byl v takovém záchvatu euforie, že se jí zeptal, co to ústřední orgán státní správy je. „Ústřední je přece topení, ne?“

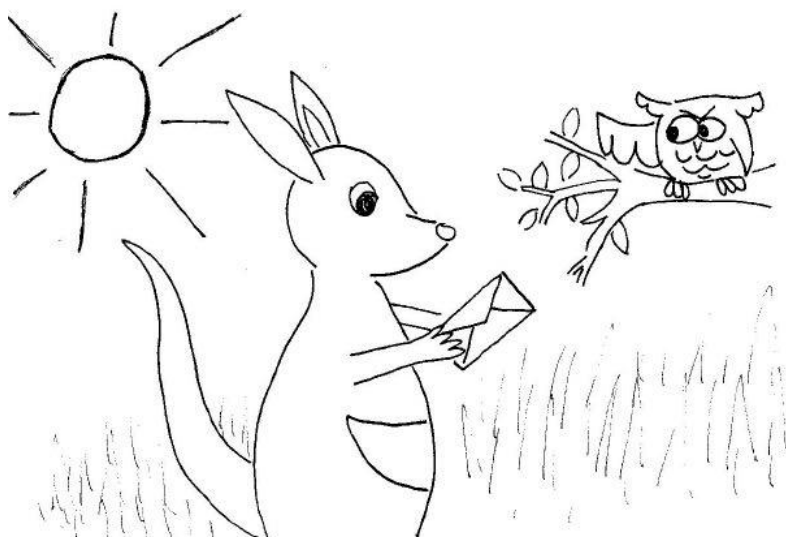
Sova byla klokanovým zájmem tak potěšena, že předstírala, že klokanovu poslední poznámku přeslechla.

„Ústředním orgánem státní správy je například ministerstvo – práce a sociálních věcí, zdravotnictví, dopravy, financí, kultury, obrany, spravedlnosti, školství, mládeže a tělovýchovy nebo zahraničních věcí – pak třeba Energetický regulační úřad nebo Úřad vlády,“ vysvětlovala ochotně. „No vidíš, jak se zajímáš o státní správu! Třeba z tebe ještě bude úředník!“

Klokan se ze všech sil snažil vypadat tou vidinou patřičně nadšený. Moc mu to nešlo. Pak si ale řekl, že bude raději úředníkem, než aby pracoval ve fabrice, a podal odvolání.

Bylo mu vyhověno.

Takže pokud jednou potkáte na úřadě klokana, nebudete se divit.

Úlovek

I.

Myška zajásala. Konečně úlovek! Tak to byl přece jen dobrý nápad, vydat se do lesa sbírat houby!

Vytáhla houbařský nožík a jala se vytrhovat spoustu hřibů. Málokterý byl červivý, takže si myška nedělala starosti a takové spokojeně odhazovala. Když měla hotovo, rozhodla se, že se ještě podívá za keř.

Co kdyby tam rostly další houby?

Rozhrnula větvičky a rozhořčeně vydechla.

Na mýtince, co se dalo soudit, žádné houby nerostly, zato to vypadalo, že si někdo udělal z lesa odpadkový koš. Leželo tam několik prasklých pneumatik, kuchyňské spotřebiče, obaly od jídla a spousta dalšího harampádí.

Myška nevěděla, co dělat.

„Tolik prasklých pneumatik? Hm, šnek jel tuhle na motorce jako šílenec, ale pokud vím, nezničil ani jednu pneumatiku, natož několik,“ přemítala.

Ač se ze všech sil snažila vykoumat, kdo tam všechny ty odpadky nanosil, na nic nepřišla.

Rozhodla se, že se poradí s kamarády.

A první, na koho narazila, byl ježek.

„Nazdar, myško,“ pozdravil a trochu zavrával.

„Ahoj ježku,“ odvětila myška a hned přešla k věci. „Představ si, dneska jsem šla na houby-“

„To vidím,“ pohlédl ježek závistivě na plný košík.

„A na mýtince jsem našla-“

„Houby. Co jinýho.“

„Houby houby! Spoustu odpadků! Někdo si tam asi udělal černou skládku!“

„Aha,“ řekl ježek, znovu se zapotácel a zamyslel se. Myška ucítila silný závan alkoholu.

„No,“ vyrazil ze sebe nakonec, „tuhle jsem viděl toho, ušatýho, zajíce, jasně, zajíce, jak veze nákladník plnej odpadků.“

A pokud vím,“ povážlivě se zakymácel, „tak zajíc není popelář.“

„To je zajímavé,“ vyhrkla myška.

A když se ježek pokusil vyprázdnit obsah lahve se slivovicí na ex, dala se na strategický ústup.

Toulala se krajinou a promýšlela, co dělat, až nakonec dospěla k rozhodnutí nahlásit skládku na úřad.

„Na úřadě si s tím určitě budou vědět rady,“ pomyslela si.

Vrátila se ke skládce, nafotila si ji, a hned začala psát podnět pro obecní úřad. Neopomněla zmínit, co viděl ježek.

II.

Myščina žádost putovala úřadem, až se dostala ke Lvici.

„Tak tady určitě využijeme důkazní prostředek – ohledání,“ pomyslela si Lvica a vypravila se na popsané místo.

Nejenže se ubezpečila, že černá skládka tam opravdu je, ale všimla si, že na hromadu přibýly další odpadky, které na fotografiích pořízených myškou nebyly.

Lvice se pak rozhodla předvolat ježka, aby poskytl svědeckou výpověď.

Řízení sice ještě nebylo zahájeno, ale tyto důkazní prostředky mohly významně ovlivnit řešení celé otázky.

Lvice tedy poslala ježkovi předvolání, ve kterém ho vyzvala, aby se dostavil před správní řízení.

Zároveň ho upozornila na to, že pokud se ze závažných důvodů nemůže dostavit, musí se omluvit, a na to, že pokud se bez omluvy nedostaví nebo jeho důvody pro nedostavení se budou nedostatečné, může být předveden a může mu být udělena pořádková pokuta.

III.

Za několik dní do kanceláře Lvice vstoupila její kolegyně panda.

„Ohledně toho ježka...“ zarazila se.

„Co je s ježkem?“

„Mám obavu, že nepřijde,“ poznamenala panda.

„Proč by neměl přijít? Omluvil se snad?“

„To bych úplně netvrdila. Řekl, že nikam nejde, že nemá čas a stejně se mu nechce.“

„To ale není žádná omluva,“ rozhorlila se Lvica.

„No, snažila jsem se mu to vysvětlit, ale řekl mi, že nikam nejde a ať jdeme všichni někam.“

„Cože?“

„A to jsem to řekla ještě slušně. Ježek se vyjádřil – é – trochu jinak,“ zakoktala se panda.

„Tak takhle to je? No, tak ho necháme předvést. A dáme mu pořádkovou pokutu,“ rozhodla lvice.

Když se lvice rozhodla, že něco udělá, bylo téměř jisté, že se tak stane. A tak už brzy policista, pan Prasátko, ježka předvedl.

Okamžitě bylo jasné, že ježek není v adekvátním stavu. Trochu se motal a hlavně hlasitě nadával.

„Když jsme ho předváděli, vypadal docela v pořádku,“ ujišťoval pan Prasátko.

„To je asi tím, že se vyděsil, jakmile viděl uniformu,“ pokrčila rameny panda.
„Každopádně lvice si s ním určitě nějak poradí.“

Lvice si poradila. Nejprve se dozvěděla spoustu věcí, které vůbec vědět nepotřebovala.

„A co tady vlastně dělám?“ ptal se ježek.

Lvice mu osvětlila situaci.

„Zajííííc ve svééé jáámccéé sééédíí sááám,“ začal hlasitě prozpěvovat ježek na celý úřad.

Lvice se ze všech sil snažila nevypřsknout smíchy. Nakonec se decentně rozkašlala.

„Ubožáááčku co je tíiii, že nemůůůžééš skááákati...“

„To by stačilo, ježku,“ usměrnila ho lvice a horečně vymýšlela, jak ježka dostat z místa projednávání.

Napomenutí ježka popudilo. Začal hlasitě nadávat.

„A víte, co můžete?“

Lvice se s příjemným úsměvem snažila asertivně ježka dostat z místnosti ven.

„Můžete jít všichni do...“

„To stačí,“ zahulákala lvice.

Ježek lvici osvětlil, kam by všichni měli jít, a prásknul za sebou dveřmi.

Lvice otevřela okno. Celou místností se už šířilo aroma slivovice a lvice rozhodně nechtěla, aby si někdo pomyslel, že se občas v pracovní době posilní něčím ostřejším.

„Prosím tě, ty jsi na ježka zakřičela?“ do kanceláře v naprostém úžasu nakoukla panda.

Lvice se zarazila.

„Víš, že na klienty by se nemělo křičet,“ pípla nesměle panda.

Za celou dobu, co svou kolegyni znala, se lvice nikdy neodchýlila od příkladného chování úředníka.

„Nemělo,“ souhlasila lvice. „Ale on by to nejspíš jinak nepochopil.“

Panda chápavě přikývla a vytratila se ven.

IV.

Pan Prasátko se vydal na svou tradiční noční obchůzku.

Měl trochu naspěch, neboť ztratil klíče a notnou chvíli je hledal. Ježto byl dobrým policistou, nakonec klíče dokázal najít i na tak neobvyklém místě, jakým skryš mezi salámem a šunkou v lednici bezesporu je.

Z toho důvodu tedy vyrazil pan Prasátko o něco později než obvykle. A díky tomu měl nakonec celou noc co dělat.

Když se totiž pan Prasátko dostal až k lesu, projela kolem něj dodávka plná odpadků a zamířila přímo do lesa.

Pan Prasátko si nevěřícně posvítí baterkou na obrovskou značku s nápisem „zákaz vjezdu“ a rychle si zapsal poznávací značku.

Když se na ni pořádně podíval, hned mu bylo jasné, kolik uhodilo.

Přestože by pan Prasátko stejně neměl moc práce s dohledáním majitele dodávky, tu noc mu přálo štěstí. Za chvíli se dodávka s poznávací značkou 2AJ1CEK4 vracela zpátky, a tak ji policista hbitě zastavil. Stihl si povšimnout, že auto už žádné odpadky neveze.

„Pane řidiči,“ podíval se na vydešeného zajíce, „uvědomujete si, že jste právě...“

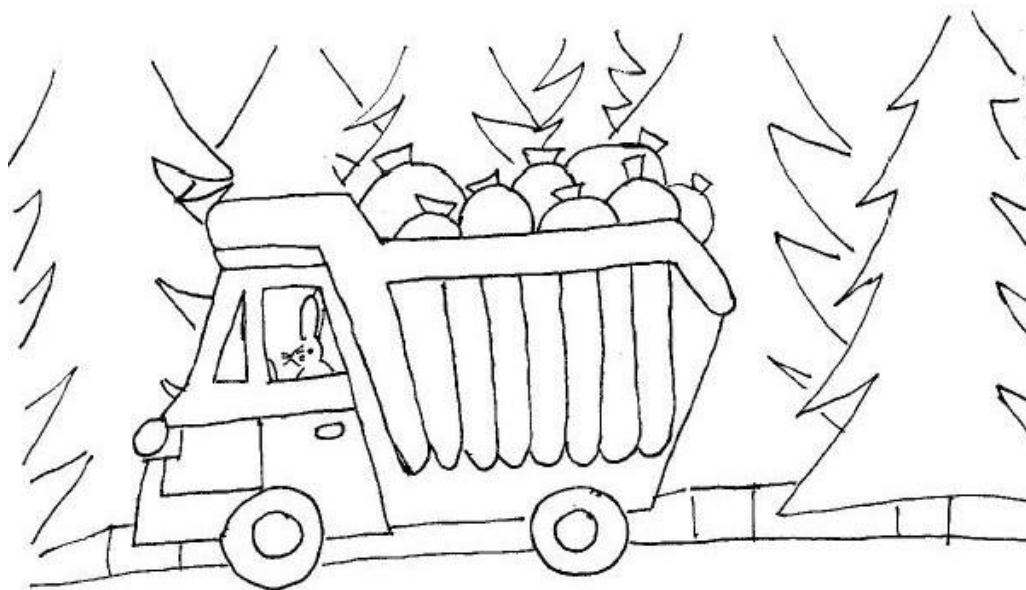
Zajíc nikdy nepatřil k největším myslitelům, ale tentokrát překvapil i pana Prasátka.

„Stačilo by, kdybych ty odpadky uklidil?“

„Uklidil?“

„No, tu skládku, co jsem udělal v lese.“

Pan Prasátko už ani neměl to srdce zajícovi sdělit, že ho původně zastavil pouze kvůli neoprávněnému vjezdu do lesa.

V.

„To je skvělé, jak se všechno vyřešilo,“ zářila myška. V ruce opět držela plný košík hub.

„Původně jsem si myslela, že ježek mluví jen tak do větru, koneckonců nebyl zrovna střizlivý, ale nakonec měl pravdu.“

Sova přisvědčila. Samozřejmě ji těšilo, že zajíc slíbil všechny odpadky z lesa odvézt a že správní řízení už bylo zahájeno, ale mnohem více ji nadchlo, že bude zase moci šířit své vědomosti z oblasti veřejné správy.

„Tentokrát to samozřejmě zahájili zásadou oficiality,“ poznamenala skromně a čekala na odezvu.

„Cože?“

„Zásada oficiality,“ nafoukla se důležitě sova, „je zahájení řízení z úřední moci, zahajuje ho tedy správní orgán. Je to logické; kdyby zajíce nechytil pan Prasátko, tak by si asi sám žádost o pokutu nepodal...“

„No, o tu pokutu si v podstatě řekl, když se tak rychle přiznal,“ poznamenala myška.

„... a tak bylo řízení zahájeno dnem, kdy bylo účastníkovi řízení (tedy zajíci) doručeno oznámení o zahájení řízení,“ spokojeně dokončila sova.

VI.

Když bylo vydáno správní rozhodnutí, zajíc dostal tučnou pokutu. A v lese už nikdy žádná černá skládka nevznikla.

Kterak ježek vystřízlivěl

„S tím ježkem je to pořád horší a horší,“ poznamenala smutně myška.

„Bohužel je tomu tak,“ souhlasil tygr.

„Lvice říkala, že když se řešila ta černá skládka, tak na něj využila všechny instituty,“ hlásila sova.

„Instituty? To asi myslela instituce. Nejspíš ho poslala do blázince,“ usoudil tygr.

„Ale ne, myslela tím čtyři základní instituty pro zajištění průběhu a účelu správního řízení – předvolání, předvedení, pořádkovou pokutu a vykázaní z místa projednávání,“ vysvětlila sova.

„Slyšela jsem, že z něj nebyla zrovna nadšená,“ přiznala myška. „A přitom když pracoval v té účtárně, tak sekal dobrotu a vůbec nepil.“

„No jo, no. Když on se nudí, neví, co má dělat, takže pije, a pak vypadá tak, jak vypadá,“ zkonstatoval tygr.

„Takže myslíš, že kdyby měl ježek práci, tak by přestal pít?“ otázala se myška.

„No, jestli bychom mu tu práci našli dřív, než se z něj stane úplnej alkoholik, tak možná jo,“ řekl tygr.

„No, slyšela jsem, že se hledá někdo, kdo by v sadu česal ovoce...“

Tygr se podíval na sovu.

Sova se podívala na tygra.

Poprvé v historii věků si ti dva perfektně rozuměli.

„Myško, to by mělo asi podobnej úspěch, jako kdyby tebe nechali prodávat sýr,“ vysvětlil jí laskavě tygr.

Myška se na něj nechápavě podívala.

„Tygr chce říct, že ježek by to ovoce možná načesal, ale pak by ho všechno snědl, takže by akorát způsobil škodu,“ objasnila sova.

„Aha,“ posmutněla myška.

Sova si důležitě odkašlala.

„Co je?“ optal se neobratně tygr.

„Jen přemýšlím, jestli by nebylo řešením zřídit společensky účelné pracovní místo,“ vysvětlila sova skromně.

„Koho co?“ nechápal tygr.

„Pracovní místa zřízená nebo vyhrazená zaměstnavatelem na základě dohody s Úřadem práce, která jsou obsazena uchazeči o zaměstnání, kterým nelze práci zajistit jinak,“ odrecitovala sova.

„Takže by se někdo dohodl s tím úřadem, že ježka zaměstná?“

„A úřad by pak poskytl příspěvek nebo hradil náklady. Přesně tak,“ řekla vlídně sova.

„A co by ježek dělal?“

„To záleží na tom, s kým se úřad dohodne. Problém je v tom, že mimo to česání ovoce tu není žádná poptávka po pracovní síle, a když je, tak nakonec vyberou někoho jiného než ježka.“

„Možná taky proto ježek pije,“ napadlo tygra. „Protože je vždycky až druhý, a to ještě v tom nejlepším případě.“

„Psychologická analýza ježkova chování je nesporně velmi zajímavá,“ přerušila ho sova, „ale teď by to spíš chtělo tu situaci vyřešit.“

„Tak zajdeme na úřad a řekneme jim, ať to společenské účelové místo zařídí,“ vyhrkla myška.

„Říká se ‚zřídí‘“, opravila ji sova, „a je to společensky účelné pracovní místo. Pak by musel úřad práce uzavřít se zaměstnavatelem dohodu o zřízení společensky účelného pracovního místa, což by byla veřejnoprávní smlouva.“

„A já,“ povzdechl si tygr.

„Veřejnoprávní smlouva je dvoustranný nebo vícestranný právní úkon, který zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejné správy,“ pověděla kamarádům sova. „Kromě toho, že musí být v souladu s právními předpisy, samozřejmě, musí být uzavřena ve veřejném zájmu.“

„A to je co?“ vypískla myška.

„To znamená, že ve veřejném zájmu je, aby měl ježek práci, protože by se tím snížila nezaměstnanost,“ odvětila sova. „A druhou podmínkou je, že jednou ze stran musí být orgán veřejné správy, jako třeba ten úřad práce.“

„Tak na co čekáme? Jdeme na úřad,“ zavelel tygr.

„Napadlo mě,“ pískla myška, „jestli by nebylo lepší se poptat kamarádů, jestli pro něj nemají práci. Medvěd je přece *včelař* –“

„Ale ježek se včel bojí,“ namítl tygr.

„Ježka bavilo pracovat v účtárně a měl tam také docela úspěch,“ podotkla sova, „a tak by bylo nejlepší mu sehnat obdobnou práci.“

„A potřebuje někdo účetního?“

„Sám od sebe by asi místo nikdo nezřídil,“ načechrala si sova peří, „ale co se týče společensky účelného-“

„Vždyť to říkám! Jdeme na úřad,“ prohlásil tygr a rozběhl se ke zmíněné instituci.

Tygrovo razantní jednání mírněné soviným výkladem zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, skončilo úspěchem i díky skutečnosti, že zdejší stavební firma Krtek a. s. podala žádost o příspěvek na zřízení společensky účelného pracovního místa.

Ježek tam nastoupil jako účetní, ale nejprve si musel společně s myškou a tygrem vyslechnout sovinu poučnou přednášku o akciové společnosti, o valné hromadě a představenstvu, o dozorčí a správní radě, jakož i o cenných papírech.

„Odkdy se zabýváš tímhle, sovo? divil se tygr. „Já myslel, že děláš veřejnou správu.“

„Ano,“ zarděla se sova, potěšena vlastní všestranností, „ale je důležité mít všeobecný přehled, a ekonomie a ekonomika do něj nepochybně patří. Mezi ekonomii a ekonomikou je totiž podstatný rozdíl. Ekonomie...“

„Ale sovo, tohle už patří do jinýho časopisu,“ namítl tygr.

Sova se zarazila a zmlkla.

A jak to nakonec s ježkem dopadlo?

Starostliví kamarádi jej zachránili dřív, než stihl nadobro propadnout alkoholu. Ježkovi zaměstnání u stavební firmy prospívalo a zaměstnavatel s ním byl natolik spokojen, že si ho tam nechal natrvalo.

Ježek omezil svou denní dávku alkoholu na jednu štamprli slivovice denně.

A tvrdí, že je to jako medicína.

Bonus na závěr

I.

Starosta králík si nasadil svůj starostovský klobouk a důstojně odhopkal za lvicí. Potřeboval jí sdělit jednu přísně důvěrnou věc.

„Musím ti sdělit jednu přísně důvěrnou věc,“ prohlásil.

Lvice už si zvykla na to, že pro králíka bylo přísně důvěrné i to, co měl včera k obědu.

Přesto se mile usmívala; za svou několikaletou praxi se naučila, že nikdy nesmí dát klientům najevo, co si o nich myslí.

Pokud je klientem starosta obce, platí to dvojnásob.

A tak se lvice zářivě usmívala a myslela si o králíkovi své.

„Jde o financování obce,“ ztišil králík hlas.

„Opravdu?“

„Je to skutečně velmi důvěrné,“ pokračoval králík.

„Nepochybně,“ odvětila lvice.

Králík byl tak přesvědčený o vlastní důležitosti, že mu lehký závan ironie v jejím hlase unikl.

„Potřebovali bychom víc peněz,“ pokračoval králík.

„Ano?“ potlačila lvice povzdech.

„A proto si myslím, že by bylo výhodné sloučit naši obec s tou sousední!“

Lvice vytřeštila oči.

„Přesně tak,“ nafoukl se králík. „To by nám usnadnilo čerpání peněz od státu a možná i evropských dotací! Už jsem si sjednal schůzku se starostou obce.“

„Které obce?“ vyděsila se lvice. „A se kterým starostou?“

„Se starostou labutí.“

Lvice si představila jednání energického, důležitého králíka a mírného, flegmatického starosty labutě a potlačila úsměv.

II.

Starosta labuť důstojně plul po svém jezírku.

Před chvílí skončilo jednání se starostou králíkem a tou milou úřednicí.

Ještě, že tam ta úřednice byla.

Vždyť ten králík se v právu vůbec nevyzná!

Starosta labuť se naopak v právu vyznal a jednání jeho podřízených mu občas působilo hotové utrpení.

A tušil, že s králíkem to bude zrovna tak.

Trochu mu ale zvedlo náladu, že ta rozumná úřednice očividně skvěle ovládala umění prosadit své názory tak, aby si králík myslel, že to vlastně napadlo jeho.

Což byl vlastně rozhodující důvod, proč starosta labuť s návrhem po dlouhém jednání souhlasil.

A peníze, samozřejmě, peněz není nikdy dost.

III

Dohoda o sloučení obcí, tedy veřejnoprávní smlouva, jež byla uzavřena ve veřejném zájmu, byla podepsána.

Starosta králík důležitě přihopkal k jezírku a obřadně potřásl křídlem starostovi labuti, který byl nucen nasadit si svůj starostovský klobouk a jen se modlil, aby mu nespadl do jezírka.

A tak začala obec čerpat více peněz – a to i z evropských dotací.

IV.

„Bylo by potřeba tu zřídit dětské hřiště,“ prohlásil králík.

Od té doby, co přestal být starostou, sršel nápady víc než kdy jindy.

Lvice si povzdychla.

„Už jsem si to našel! Je jen potřeba vybrat odpovídající program, osu a cíl!“

„Myslíš, že bychom to financovali z evropských dotací?“ zděsila se úřednice.

„Přesně tak!“

„Počkej, králíku, to není žádná legrace. To by se muselo všechno perfektně ohlídat, jinak bychom museli ty dotace vracet- a to by nás zruinovalo,“ namítla lvice.

„Proč bychom je měli vracet? Ty umíš vždycky všechno perfektně, tak to určitě zvládneš i ohlídat,“ vypořádal se s námitkou suverénně králík. „A zadávat veřejné zakázky přeci umíš.“

Když se králík pro něco rozhodl, bylo jisté, že toho dosáhne.

Byl totiž takovým typem králíka, o kterém se říká „vykopnou ho dveřmi a vrátí se oknem.“

Prostě otravoval a otravoval, dokud nedosáhl svého.

V.

Lvice už podesáté kontrolovala projektovou žádost.

Výchozí stav a cíle projektu popsala celkem přesně a zdůvodnění potřeby zpracovala tak srdceryvně, že si každý čtenář musel myslet, že bez dětského hřiště obec nepřežije další den.

Analýza SWOT se jí také povedla. Slabiny, které zmínila, byly naprosto nepodstatné a Lvice dokázala navrhnout i efektivní řešení hrozeb.

Lvice byla jednou z těch šťastných osob ovládajících umění napsat natolik oduševněle vypadající text, že si téměř nelze povšimnout, že vlastně nemá žádný obsah.

A protože měla ráda matematiku, poradila si i s rozpočtem.

Největší problémy měla s harmonogramem a s udržitelností. Udržitelnost by sice mohla snadno opsat několika větami, ale věděla, že u spousty projektů to bývá kámen úrazu.

Nakonec se s tím úspěšně vypořádala takovým způsobem, že to vypadalo, že hřiště bude sloužit veřejnosti minimálně další tři miliony let.

U harmonogramu si nechala u každé části rezervu, protože věděla, že když se něco může pokazit, také se to obvykle pokazí.

Po několika telefonátech a konzultacích vybrala i odpovídající operační program, prioritní osu a specifický cíl.

Největší úsilí vlastně vynaložila na diplomatické odrážení králíkových „vylepšujících návrhů“, které by všechny šance na úspěch žádosti naprosto zbořily.

Lvice nebyla zvyklá na neúspěch. Když se do něčeho pustila, obvykle jí to vyšlo.

A tak po nutných prodlevách obec čerpala dotace na zařízení hřiště.

VI.

Klokánci, opičky, pandy, tygřici, kočky, štěňátka, lvíčátka, prasátka, zajíci, králíci, koťátka a další zvířectvo pobíhali po zbrusu novém hřišti.

Lvice, jež byla povýšena na tajemnici úřadu, je spokojeně sledovala.

Králík byl nadšen skutečností, že jeho návrh byl úspěšný a dostalo se mu uznání.

A starosta labuť byl rád, že má konečně klid.

